

[Udenrigsministeren.]

ministermødet i London, og jeg er naturligvis altid villig til at drøfte udenrigspolitiske spørgsmål såvel med det ærede medlem som med andre ærede medlemmer og give de redegørelser her i salen, som man måtte ønske, og som jeg måtte være i stand til at give.

Svend Haugaard: Jeg vil gerne sige tak for svaret. Det glædede mig, og jeg mener, det er meget vigtigt, at det blev understreget, at meddelelsen i vedkommende blad ikke var korrekt.

Vi kan helt forenes i ønsket om, at konflikten i Vietnam snarest må ophøre, det er klart, men jeg tror, det er meget afgørende, om FN i højere grad kunne få indflydelse herpå. Man har i USA mærket en meget stærk modvilje imod, at konflikterne i Vietnam og Den dominikanske Republik kommer ind under FN's afgørelse. Jeg tror, det er en meget farlig udvikling, og at FN's omdømme skades, når den holdes udenfor, blot bliver en diskussionsklub uden nogen egentlig indflydelse på konfliktløsninger; jeg har da også set, at man i USA har rejst kritik heraf, ikke mindst i New York Times, hvor man begynder at tale om krigslaboratoriet i Vietnam, og i forsvarsministeriet indrømmer man over for New York Times, at selv om man ikke kan lide ordet, kan der være noget om, at man faktisk i Vietnam har en slags prøvestation. New York Times minder i den forbindelse om forholdene i Spanien før den anden verdenskrig, og det giver temmelig uhyggelige minder.

Jeg ved, det er meget vigtigt, at vi støtter kritikken, både den, der er ført frem i USA, og den kritik, den højtærede udenrigsminister her nævnte. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi støtter kravet om, at den slags konflikter skal ind under FN både for FN's skyld og af hensyn til konflikternes løsning.

Det glæder mig, at jeg syntes, jeg kunne spore en vis velvilje med hensyn til en fremtidig bedre orientering af folketingset på dette område.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg skal ikke føje mange bemærkninger til det allerede sagte, men når det ærede medlem

taler om, at sådanne konflikter i så vid udstrækning, som det overhovedet er muligt, bør bringes frem til behandling i FN, er det et standpunkt, der helt og fuldt deles af den danske regering.

Når det ærede medlem dernæst fremfører, at der skulle være en ret udpræget modvilje i USA imod, at Vietnamkonflikten og den dominikanske konflikt blev behandlet af FN, bliver jeg nødt til at erindre det ærede medlem om, at Peking og Hanoi har afslået at lade Vietnamkonflikten behandle i FN, medens USA ikke har modsat sig en sådan behandling, ligesom USA ikke modsatte sig, at det dominikanske spørgsmål blev behandlet i sikkerhedsrådet, hvilket da også er sket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Svend Haugaard* til ministeren for offentlige arbejder:

„Generaldirektøren for statsbanerne har i en udtalelse til pressen fremsat tanken om, at alle landstationer bør nedlægges. Hvordan stiller ministeren sig hertil?“

Svend Haugaard: Det står helt klart, at nye trafikmidler kan nødvendiggøre en revision i brugen af de hidtil mest anvendte, og jeg skal derfor på ingen måde benægte, at statsbanerne kan blive nødt til at tage landstationerne som helhed under lup til nærmere undersøgelse, og det gælder da ikke mindst ud fra hensynet til besparelse af den dyre menneskelige arbejdskraft. Jeg vil på den anden side også gerne fremhæve, at der kan være mere at sige om denne sag ud fra et andet synspunkt.

For de fleste borgere i dette land sker der en stadig forbedring i deres trafikmuligheder, og det samme gælder, hvad forsendelse af post og gods angår; men for en mindre gruppe går det snarere den modsatte vej, nemlig de tyndt befolkede egne; altså de egentlige länddistrikter vil som helhed med de omtalte ændringer blive sat tilbage. Det gælder da især dem, der ikke har råd til at holde bil, eller som eventuelt har fulgt spareopfordringen og ikke ladet sig motorisere for pengene. Nok har man mulighed for selv at komme med toget, hvor et trinbræt bevares, og det er vel også meningen de fleste steder i hvert fald, at det skal ske;